

Arrest

nr. 248 423 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en van Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 juli 2020 houdende een inreisverbod voor drie jaar.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 18 december 2014 naar België, samen met zijn partner en kinderen. Op 18 december 2014 dient verzoeker en zijn partner een asielaanvraag in. Op 17 juli 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker en zijn partner. Tegen voormelde beslissingen dienen verzoeker en zijn partner hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 160 343 van 19 januari 2016 (verzoeker) en arrest nr. 161 337 van 3 februari 2016 (partner) wederom weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Ook de volgende asielaanvragen van verzoeker en zijn partner op 18 september 2017 werden door de CGVS afgesloten op 24 november 2017 met beslissingen tot niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissingen werd geen hoger beroep ingediend.

Op 17 juni 2019 dienen de kinderen, als begeleide minderjarigen, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 7 oktober 2019 neemt de CGVS de beslissingen waarbij het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Tegen voormelde beslissingen dienen de kinderen, wettelijk vertegenwoordigd door verzoeker en zijn partner, hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 242 453 van 19 oktober 2020 het beroep verwierpt.

Op 9 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 248 421 van 29 januari 2021 werd verworpen.

Op 29 juli 2020 neemt de gemachtigde van de minister opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 248 422 van 29 januari 2021 werd verworpen.

Op 29 juli 2020 neemt de gemachtigde van de minister tevens een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: K., Voornaam: B. Geboortedatum: (...)1983 Geboorteplaats: Klina

Nationaliteit: Kosovo

alias: K. B., geboren op 01.01.1983 te Klina, onderdaan van Joegoslavië; K. B., Geboren op 01.01.1983 te Klina, onderdaan van Servië en Montenegro; K. B., geboren op 01.01.1983 te Klina, onderdaan van Servië; K., B., geboren op (...)1983 te Klinë, onderdaan van Kosovo

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.07.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene heeft op 18.12.2014 een asielaanvraag ingediend. Op 17.07.2015 kreeg hij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Dit werd op 21.01.2016 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 26.10.2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9ter. Op 09.11.2016 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene diende op 18.09.2017 een tweede asielaanvraag in, die op 23.11.2017 als niet-ontvankelijk werd verklaard door het CGVS.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 25.06.2020 voor bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen aan bloedverwant in

opgaande lijn, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 26.06.2019. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt dat hij geen bezoek ontvangt in de gevangenis. Betrokkene heeft op 18.12.2014 een asielaanvraag ingediend. Op 17.07.2015 kreeg hij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Dit werd op 21.01.2016 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 26.10.2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9ter. Op 09.11.2016 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene diende op 18.09.2017 een tweede asielaanvraag in, die op 23.11.2017 als niet-ontvankelijk werd verklaard door het CGVS. Verder blijkt dat zijn 3 kinderen een schorsend beroep hebben lopen tegen de weigering de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van hun asielaanvraag d.d. van 08.10.2019. De moeder van de 3 kinderen heeft geen verblijfsrecht in België. Gezien beide ouders geen verblijfsrecht hebben in België, kunnen de 3 minderjarige kinderen hun ouders volgen naar het land van herkomst om daar het gezinsleven verder uit te bouwen.

Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 25.06.2020 voor bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen aan bloedverwant in opgaande lijn, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een inreisverbod voor de duur van driejaren.

Verzoeker verblijft al 6 jaren in België. Al deze tijd heeft hij met zijn vrouw en kinderen verbleven. Sedert één week verblijft hij feitelijk gescheiden van hen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing als volgt:

"Artikel 74/13: Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 26.06.2019. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. ..."

Alhoewel ondertussen al méér dan een jaar gepasseerd is sinds verzoeker dit ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht ondertekend heeft in de gevangenis, en er ondertussen al minstens één andere beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) genomen werd. schendt de Dienst Vreemdelingenzaken manifest artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet iuncto de hoorplicht en de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, omdat verzoeker niet de mogelijkheid heeft gekregen om in casu gehoord te worden, vooraleer deze (bestreden) beslissing genomen werd.

Het blijkt overduidelijk dat verzoeker in casu niet de kans heeft gehad om gehoord te worden.

Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing als volgt:

“Gezien beide ouders geen verblijfsrecht hebben in België, kunnen de 3 minderjarige kinderen hun ouders volgen naar het land van herkomst om daar het gezinsleven verder uit te bouwen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt wel dat het hele gezin België moet verlaten, doch de Dienst Vreemdelingenzaken houdt evenwel geen enkele rekening met het feit dat de minderjarige kinderen van verzoeker momenteel in afwachting zijn van een definitieve beslissing inzake hun asielprocedure.

Gezien het feit dat de bestreden beslissing inhoudt dat verzoeker van zijn kinderen voor een lange tijd (minstens drie jaar) afstand zou moeten houden, maakt dit een ernstige schending uit van artikel 8 EVRM. Verzoekers voornaamste contacten zijn de contacten met zijn partner en hun minderjarige kinderen. Om zijn minderjarige kinderen voor een dergelijk lange periode te moeten missen, maakt een grote inbreuk uit op zijn gezinsleven en op zijn privé-leven.

Daarnaast stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing als volgt:

"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken:

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken to internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Verzoeker wenst hierop te antwoorden dat er geen enkel risico op onderduiken bestaat, omwille van het feit dat verzoeker verplicht dient te verblijven in het Opvangcentrum Klein Kasteeltje, bij gebreke waaraan hij terug aangehouden wordt.

Daarnaast stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker wenst hier evenwel op te antwoorden dat hij evenwel momenteel vrijgelaten werd onder voorwaarden. Hij verblijft dus momenteel in het Opvangcentrum Klein Kasteeltje. Hij maakt geen enkel gevaar uit voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Tot slot wenst verzoeker nog als volgt te verklaren: De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker de Kosovaarse nationaliteit zou hebben. Evenwel niets is minder waar: uit het attest in bijlage blijkt dat hij niet de Kosovaarse nationaliteit heeft. Verzoeker kan dan ook onmogelijk teruggestuurd worden naar Kosovo.

Dat de motivering van de beslissing omtrent het inreisverbod. door de Dienst Vreemdelingenzaken, minstens niet correct is gebeurd.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoeker genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom verzoeker een inreisverbod ontvangt, met name omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De verwerende partij wijst terzake op de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verder wordt ook gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoekers partner evenmin een verblijfsrecht heeft in België en dat de kinderen hun ouders kunnen volgen naar het land van herkomst om daar het gezinsleven verder uit te bouwen. Verzoeker is op 25 juni 2020 onder aanhoudingsmandaat geplaatst en wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij besluit: *"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."* Er worden bijgevolg enerzijds de wettelijke gronden geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd, en anderzijds gemotiveerd waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor drie jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verwerende partij aldus, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op welke gronden zij een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel acht in de gegeven omstandigheden. Verzoeker maakt voorts ook geenszins aannemelijk waarom de gegeven motivering niet zou volstaan. Zoals duidelijk blijkt, heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd waarom zij, aan de hand van de specifieke elementen die de zaak van verzoeker kenmerken, een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel acht. Verzoeker overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat hij niet de kans heeft gehad om gehoord te worden voorafgaand aan de bestreden beslissing. De beslissing houdt in dat hij van zijn kinderen voor een lange tijd (minstens drie jaar) afstand zou moeten houden. Zijn voornaamste contacten zijn de contacten met zijn partner en hun

minderjarige kinderen. Zijn kinderen voor een dergelijk lange periode moeten missen maakt een inbreuk uit op artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker betoogt dat het hoorrecht geschonden is merkt de Raad vooreerst op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet opleggen van een inreisverbod voor twee jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Waar verzoeker stelt dat hij zijn partner en kinderen voor lange periode zal moeten missen, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn partner en kinderen evenmin over een verblijfsrecht of machtiging beschikken. De gemachtigde stelt in de beslissing dat de kinderen hun ouders kunnen volgen naar het land van herkomst om daar het gezinsleven verder uit te bouwen aangezien ook de moeder van de kinderen niet over een verblijfsrecht beschikt in België. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij verweerder (bijkomende) inlichtingen had kunnen meedelen die het nemen van de beslissing kon beïnvloeden. Verzoeker wijst evenwel op het schorsend beroep ingediend door zijn kinderen bij de Raad en dat de verwerende partij daar geen rekening mee heeft gehouden. Waar verzoeker doelt op de lopende asielprocedure van zijn kinderen ten tijde van de bestreden beslissing, is de Raad evenmin overtuigd dat dit element tot het niet nemen van de beslissing of tot een andersluidende beslissing had kunnen aanleiding geven. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld: *Verder blijkt dat zijn 3 kinderen een schorsend beroep hebben lopen tegen de weigering de niet ontvankelijkheidsbeslissing van hun asielaanvraag d.d. van 08.10.2019.* De gemachtigde was aldus op de hoogte van de lopende asielprocedure van zijn kinderen en heeft er rekening mee gehouden. De gemachtigde oordeelt dat de kinderen hun ouders kunnen volgen naar het land van herkomst om daar het gezinsleven verder uit te bouwen aangezien ook de moeder van de kinderen niet over een verblijfsrecht beschikt in België. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij verweerder (bijkomende) inlichtingen had kunnen meedelen die het nemen van de beslissing kon beïnvloeden.

Er kan dan ook niet worden besloten dat de hoorplicht of het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens blijkt niet dat verzoeker een belang heeft bij zijn kritiek dat hij niet nogmaals werd gehoord.

Aangezien verzoeker, noch zijn partner en noch zijn kinderen over een verblijfsrecht of machtiging beschikken dient verzoeker, samen met zijn gezin het Rijk te verlaten. Van een scheiding met zijn gezin of kinderen is bijgevolg geen sprake. De Raad merkt verder op dat verzoeker, noch zijn gezin, ooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing heeft dus niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Hij wist of behoorde ook te weten dat zijn verblijfssituatie en die van zijn partner en kinderen in België precair was. In dergelijke omstandigheden kan slechts in uitzonderlijke gevallen worden besloten dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt/Noorwegen). Nu verzoekers partner en kinderen eveneens het grondgebied dienen te verlaten is er geen sprake van een scheiding met zijn partner en kinderen voor drie jaar. Waar verzoeker verwijst naar een schending van zijn privéleven laat hij na

uiteen te zetten dat hij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt met betrekking tot zijn privéleven in België. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld. Waar verzoeker wijst op het “*schorsend beroep*” van zijn kinderen bij de Raad, wordt opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar welk belang hij bij dit onderdeel van het middel heeft. Het beroep van zijn kinderen is inmiddels verworpen door de Raad bij arrest nr. 242 453 van 19 oktober 2020. Het blijkt niet dat verzoeker het grondgebied reeds heeft verlaten waardoor er geen reden is voor verzoeker om zonder zijn partner en kinderen terug te keren naar zijn land van herkomst, te meer nu zijn partner en kinderen niet over een verblijfsrecht of machtiging beschikken, minstens toont verzoeker dit niet aan. Zodoende stelt zijn kritiek op dit punt hem niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoeker uit nog kritiek op de motivering dat er een risico op onderduiken bestaat. In dit verband wijst de Raad erop dat deze bevinding betrekking heeft op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen aan verzoeker, hetgeen onderdeel uitmaakt van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juli 2020. Conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 29 juli 2020 aan verzoeker de verwijderingsmaatregel ter kennis werd gebracht zonder termijn voor vrijwillig vertrek waarbij werd vastgesteld dat verzoeker een risico op onderduiken vertoont en waarbij eveneens werd vastgesteld dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en door zijn gedrag geacht werd de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker geeft kritiek op de beoordeling inzake “*het risico op onderduiken*” en het onderdeel dat hij een gevaar zou zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, maar de Raad wijst erop dat deze motieven onlosmakelijk verbonden zijn met de verwijderingsmaatregel en niet met het thans bestreden inreisverbod.

Thans wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat “(d)e beslissing tot verwijdering van 29.07.2020 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod” en er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker heeft tegen de verwijderingsmaatregel van 29 juli 2020 een annulatieberoep ingediend die werd verworpen bij arrest nr. 248 422 van 29 januari 2021. Verzoeker uit aldus wat betreft het risico op onderduiken kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en waartegen het beroep bij de Raad werd verworpen. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

Verzoeker betwist dat hij de Kosovaarse nationaliteit heeft en betoogt dat hij onmogelijk kan worden gestuurd naar Kosovo.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat hij wordt “*gestuurd*” naar Kosovo doch wel dat hem een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied, tenzij verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt het inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

In het arrest nr. 242 453 van 19 oktober 2020 van de Raad wordt aangaande de nationaliteit van verzoeker en zijn kinderen het volgende vastgesteld: “*Betreffende de bewering van de vader van verzoekende partij(en) dat hun familie niet kan terugkeren naar de Balkanregio en meer bepaald naar Servië, Kosovo of Montenegro aangezien niemand van hen er als staatsburger geregistreerd is en zij niet over documenten beschikken, wordt erop gewezen dat de vader van verzoekende partij(en) in het kader van zijn asielverzoeken geen eensluidende verklaringen aflegde over zijn identiteit en nationaliteit. Bovendien blijkt, zo voegt de commissaris-generaal eraan toe, uit de verklaringen van de vader dat hij ingeschreven stond in het Joegoslavisch paspoort van diens moeder en dat zijn vader, verzoekende partij haar grootvader, over Kosovaarse documenten (een geboorteakte, een identiteitskaart en een paspoort) beschikte, al weet verzoekende partij haar vader niet zeker of deze uitgereikt werden voor of na de oorlog in 1999 of voor of na het uitroepen van de Kosovaarse onafhankelijkheid in 2008. Bijgevolg blijkt, aldus het Commissariaat-generaal, uit niets dat verzoekende partij haar vader niet geregistreerd zou zijn, waardoor uit niets blijkt dat zijn kinderen geen aanspraak zouden kunnen maken op de nationaliteit van hun vader. De door verzoekende partij haar vader in dit verband neergelegde attesten van de Kosovaarse en Montenegrijnse ambassades, waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partij noch over de Kosovaarse, noch over de Montenegrijnse nationaliteit beschikt, doen, zo wordt geoordeeld, aan deze vaststelling geen afbreuk. Hieraan wordt nog toegevoegd dat ofschoon verzoekende partij haar vader uitdrukkelijk ontkende over de Servische nationaliteit te beschikken, hij bij zijn eerste verzoek zelf verklaarde op het Joegoslavisch paspoort van zijn moeder te zijn ingeschreven. Gelet hierop en aangezien hij geboren en getogen is in de Joegoslavische deelrepubliek Servië, kan hij*

actueel dan ook als een Servisch staatsburger worden beschouwd, aldus de commissaris-generaal die erop wijst dat aangezien Servië na het uiteenvallen van het voormalige Joegoslavië steeds statenrechtelijke opvolger van Joegoslavië is geweest, verzoekende partij haar vader door het paspoort, zelfs al heeft hij dit niet meer, anno 2019 over het Servisch staatsburgerschap beschikt en zijn kinderen, onder wie verzoekende partij, mits het ondernemen van de nodige administratieve stappen, volgens de Servische nationaliteitswetgeving aanspraak kunnen maken op dit staatsburgerschap.” Verzoeker kan aldus de gemachtigde bezwaarlijk verwijten de ‘verkeerde’ nationaliteit te vermelden op de bestreden beslissing, nu hij zelf geen eensluidende verklaringen aflegde over zijn identiteit en nationaliteit. Aangenomen dat verzoeker niet over de Kosovaarse nationaliteit zou beschikken weerlegt hij geenszins dat hij, mits de nodige administratieve stappen te ondernemen, aanspraak zou kunnen maken op de Servische staatsburgerschap, alwaar hij volgens zijn verklaringen ook geboren en getogen is. Verzoeker laat na aan te tonen dat de eventuele verkeerde vermelding van zijn nationaliteit op de bestreden beslissing hem belet het inreisverbod na te leven.

Waar verzoeker in dit verband de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Verzoeker kan de gemachtigde bezwaarlijk verwijten dat hij ten onrechte de Kosovaarse nationaliteit heeft vermeld op de bestreden beslissing, nu hij zelf geen eensluidende verklaringen aflegde over zijn identiteit en nationaliteit. Verzoeker laat ook thans na aan te tonen over welke nationaliteit hij beschikt. De schending van het zorgvuldigheidbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN